

ΤΖΕΝΝΙΦΕΡ ΙΓΚΑΝ
ΜΑΝΗΑΤΤΑΝ ΒΕΑΤΣΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΒΡΑΒΕΙΟ ONE BOOK, ONE NEW YORK
ANDREW CARNEGIE AWARD

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΑΡΙΑ ΦΑΚΙΝΟΥ

ΤΖΕΝΝΙΦΕΡ ΙΓΚΑΝ

Manhattan Beach

μυθιστόρημα

Μετάφραση

ΜΑΡΙΑ ΦΑΚΙΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 457

Τζένιφερ Ίγκαν, *Manhattan Beach*

Τίτλος πρωτοτύπου: *Manhattan Beach*

Μετάφραση: Μαρία Φακίνου

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια, διορθώσεις: Στέλλα Τσάλα

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Εκτύπωση: Ηλιότυπο

Copyright© Jennifer Egan, 2017

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2017

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Scribner,

Νέα Υόρκη, 2017

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούνιος 2019

Κ.Ε.Τ. Β540 Κ.Ε.Π. 312/19

ISBN 978-960-16-8255-6

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

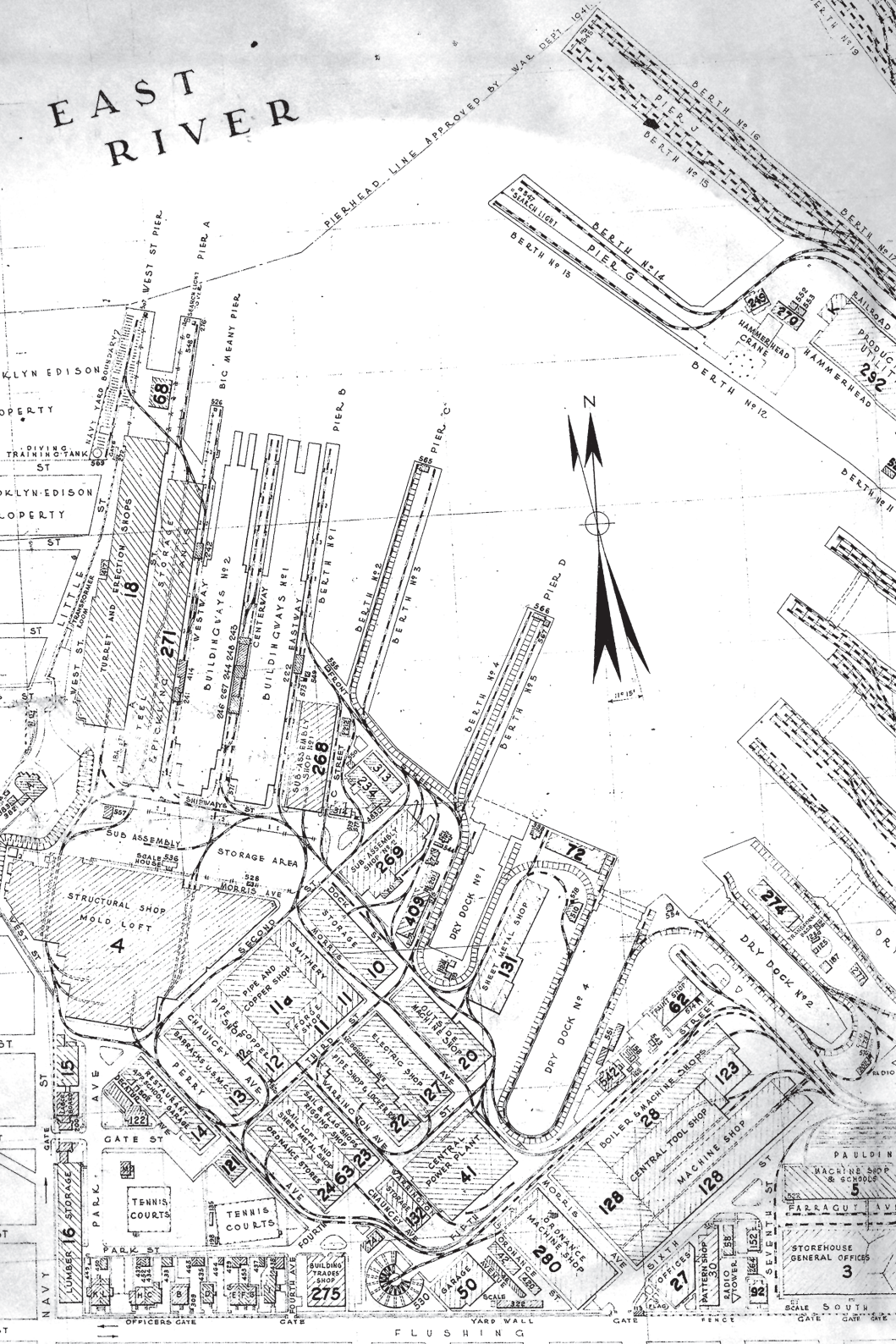
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Για την Κρίστινα, τον Μάθιου και την Αλεξάντρα Ίγκαν,
και για τον Ρόμπερτ Ίγκαν –
τον θείο μας Μπομπ*

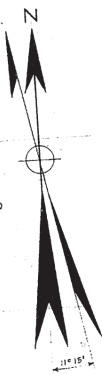
Ναι, όπως ξέρει ο καθένας,
περισυλλογή και νερό είναι ενωμένα για πάντα.
Χέρμαν Μέλβιλ, *Μόμπι Ντικ ή Η φάλαινα**

* Εκδόσεις Gutenberg. Μετάφραση: Α.Κ. Χριστοδούλου.

EAST RIVER

PIERHEAD LINE APPROVED BY WAR DEPT. 1914

SCALE SOUTH

FLUSHING

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ΑΚΤΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΕΙΧΑΝ ΦΤΑΣΕΙ στο σπίτι του κυρίου Στάυλς όταν η Άννα συνειδητοποίησε πως ο πατέρας της ήταν νευρικός. Την προσοχή της είχε αποσπάσει πρώτα η διαδρομή καθώς ταξίδευαν κατά μήκος του Αυτοκινητόδρομου Όσεαν, λες και κατευθύνονταν στο Κόνυ Άιλαντ, κι ας ήταν τέσσερις μέρες μετά τα Χριστούγεννα και έκανε φοβερό κρύο για την παραλία. Έπειτα, το ίδιο το σπίτι: ένα χρυσό ανάκτορο από τούβλο τρεις ορόφους ψηλό, με παράθυρα γύρω γύρω και κιτρινοπράσινες ριγέ τέντες που πλατάγιζαν με θόρυβο. Ήταν το τελευταίο σπίτι στον δρόμο, ένα αδιέξοδο που κατέληγε στη θάλασσα.

Ο πατέρας της σταμάτησε προσεκτικά το Μοντέλο J στην άκρη του πεζοδρομίου και έσβησε τη μηχανή.

«Αγαπούλα μου» είπε. «Μην κοιτάζεις με μισό μάτι το σπίτι του κυρίου Στάυλς».

«Και βέβαια δεν πρόκειται να κοιτάζω με μισό μάτι το σπίτι του».

«Αυτό ακριβώς κάνεις τώρα».

«Όχι» είπε εκείνη. «Κοιτάζω μισοκλείνοντας το μάτι».

«Δηλαδή κοιτάζεις με μισό μάτι» είπε εκείνος. «Μόλις το περιέγραψες».

«Όχι για μένα».

Γύρισε απότομα προς το μέρος της:

«Μην κοιτάζεις με μισό μάτι».

Τότε ήταν που κατάλαβε. Τον άκουσε να ξεροκαταπίνει και

ένιωσε ένα τσίμπημα αγωνίας στο στομάχι της. Δεν ήταν συνηθισμένη να βλέπει τον πατέρα της νευρικό. Αφηρημένο, ναι. Απασχολημένο, σίγουρα.

«Γιατί δεν αρέσει στον κύριο Στάυλς να κοιτάζω με μισό μάτι;» ρώτησε.

«Σε κανέναν δεν αρέσει.»

«Πρώτη φορά μου το λες.»

«Μήπως θα ήθελες να πας σπίτι;»

«Όχι, ευχαριστώ.»

«Επειδή μπορώ να σε γυρίσω σπίτι.»

«Αν κοιτάζω με μισό μάτι;»

«Αν με ζαλίσεις με τη φλυαρία σου όπως ήδη έχεις αρχίσει να κάνεις.»

«Αν με γυρίσεις σπίτι» είπε η Άννα «θ' αργήσεις πάρα πολύ».

Νόμιζε ότι ο πατέρας της θα τη χαστούκιζε. Το είχε κάνει μια φορά, όταν είχε αφήσει να της ξεφύγουν μια σειρά από βωμολοχίες που είχε ακούσει στις προκουμαίες, το χέρι του είχε πετύχει το μάγουλό της αόρατο σαν μαστίγιο. Το φάντασμα αυτού του χαστουκιού στοίχειωνε ακόμα την Άννα, έχοντας την αλλόκοτη συνέπεια, όσο το περιφρονούσε, να γίνεται πιο τολμηρή.

Ο πατέρας της έτριψε το μέτωπό του και την ξανακοίταξε. Τα νεύρα τού είχαν περάσει· εκείνη τα είχε γιατρέψει.

«Άννα» είπε. «Ξέρεις τι χρειάζομαι να κάνεις.»

«Φυσικά.»

«Να είσαι έτσι χαριτωμένη, όπως είσαι πάντα, με τα παιδιά του κυρίου Στάυλς όσο θα μιλάω με τον κύριο Στάυλς.»

«Το ξέρω, μπαμπά.»

«Και βέβαια το ξέρεις.»

Η Άννα βγήκε από το Μοντέλο J με μάτια ορθάνοιχτα, να δακρύζουν απ' τον ήλιο. Το αυτοκίνητο ήταν δικό τους μέχρι και μετά την κατάρρευση του χρηματιστηρίου. Τώρα ανήκε στο σωματείο, το οποίο το δάνειζε στον πατέρα της για να κά-

νει δουλειές του σωματείου. Της άρεσε να πηγαίνει μαζί του όποτε δεν είχε σχολείο – στις ιπποδρομίες, στα προγεύματα της Θείας Κοινωνίας και σε δράσεις της εκκλησίας, σε κτίρια με γραφεία όπου οι ανελκυστήρες τούς ανέβαζαν ψηλά, καμιά φορά μάλιστα και σε κανένα εστιατόριο. Όμως πρώτη φορά σε μια ιδιωτική κατοικία σαν αυτή.

Την πόρτα άνοιξε η κυρία Στάυλς. Είχε λεπτοσμιλεμένα φρύδια σαν κινηματογραφικής σταρ και ένα μακρόστενο στόμα βαμμένο κόκκινο γυαλιστερό. Η ολοφάνερη γοητεία της κυρίας Στάυλς αφόπλισε την Άννα, συνηθισμένη καθώς ήταν να θεωρεί τη μητέρα της πιο όμορφη από κάθε γυναίκα που συναντούσε.

«Έλπιζα να γνωρίσω την κυρία Κέρριγκαν» είπε η κυρία Στάυλς με βραχνή φωνή, κρατώντας το χέρι του πατέρα της Άννας μες στα δικά της.

Εκείνος απάντησε πως η μικρότερη κόρη του είχε αρρωστήσει σήμερα το πρωί και η γυναίκα του είχε μείνει στο σπίτι για να τη φροντίσει.

Ο κύριος Στάυλς δε φαινόταν πουθενά.

Ευγενικά αλλά (έλπιζε) χωρίς φανερό δέος η Άννα πήρε ένα ποτήρι λεμονάδα από τον ασημένιο δίσκο που κρατούσε μια νέγρα υπηρέτρια με γαλάζια στολή. Στο καλογυαλισμένο ξύλινο πάτωμα του διαδρόμου της εισόδου είδε φευγαλέα την αντανάκλαση του κόκκινου φορέματος που της είχε ράψει η μητέρα της. Πίσω από τα παράθυρα του διπλανού καθιστικού η θάλασσα ρυτίδιαζε κάτω από έναν αδύναμο χειμωνιάτικο ήλιο.

Η κόρη του κυρίου Στάυλς, η Ταμπίθα, ήταν μόλις οκτώ – τρία χρόνια μικρότερη από την Άννα. Εντούτοις, η Άννα άφησε το μικρότερο κορίτσι να την πάρει από το χέρι και να την οδηγήσει στο «παιδικό δωμάτιο» στον κάτω όροφο, έναν χώρο αποκλειστικά αφιερωμένο στο παιχνίδι, γεμάτο με μια σοκαριστική ποικιλία παιχνιδιών. Μια σύντομη έρευνα αποκάλυψε μια κούκλα Φλόσσι Φλερτ, αρκετά μεγάλοςωμα λούτρινα αρκουδάκια και ένα κουνιστό αλογάκι. Υπήρχε μια «γκου-

βερνάντα» στο παιδικό δωμάτιο, μια γυναίκα με φακίδες, βραχνή φωνή και μάλλινο φόρεμα που τσίτωνε πάνω της σαν βαρυφορτωμένο ράφι συγκρατώντας το πελώριο μούστο της. Η Άννα υπέθεσε από το πλατύ της πρόσωπο και την εύθυμη εναλλαγή στο βλέμμα της πως η γκουβερνάντα ήταν Ιρλανδή και ένιωσε ότι κινδύνευε να την πάρει χαμπάρι. Αποφάσισε να μην έχει πολλά πολλά μαζί της.

Δύο μικρά αγόρια –δίδυμα ή, τουλάχιστον, ολόιδια– πάσχιζαν να ενώσουν τις σιδηροδρομικές γραμμές ενός ηλεκτρικού τρένου. Για να αποφύγει εν μέρει την γκουβερνάντα, η οποία αγνοούσε τις εκκλήσεις των αγοριών για βοήθεια, η Άννα κάθισε ανακούρκουδα δίπλα στις ασύνδετες ράγες και πρόσφερε τις υπηρεσίες της. Μπορούσε να νιώσει τη λογική των μηχανικών τμημάτων στις άκρες των δαχτύλων της· της έβγαινε τόσο φυσικά, που νόμιζε ότι οι άλλοι απλώς δεν προσπαθούσαν πραγματικά. Πάντοτε κοιτούσαν, πράγμα τόσο άχρηστο στη συναρμολόγηση όσο το να παρατηρείς μια εικόνα αγγίζοντάς την. Η Άννα στερέωσε το κομμάτι που είχε προκαλέσει τον εκνευρισμό των αγοριών και πήρε αρκετά ακόμα από το κουτί που είχε μόλις ανοιχτεί. Ήταν ένα τρένο Λάιονελ, η ποιότητα των σιδηροδρομικών γραμμών πρόδηλη στην αποφασιστικότητα με την οποία ενώνονταν. Καθώς δούλευε η Άννα έριχνε κάπου κάπου καμιά ματιά στην κούκλα Φλόσσι Φλερτ, που ήταν στερεωμένη στην άκρη ενός ραφιού. Πριν από δύο χρόνια ήθελε μια τέτοια κούκλα τόσο πολύ, που φαίνεται πως ένα μέρος της απόγνωσής της είχε αποσπαστεί και είχε παραμείνει μέσα της. Ήταν παράξενο και επώδυνο που ανακάλυπτε αυτή την παλιά βαθιά επιθυμία τώρα, σ' αυτό το μέρος.

Η Ταμπίθα νανούριζε στην αγκαλιά της την καινούρια χριστουγεννιάτικη κούκλα της, μια Σίρλεϋ Τεμπλ με παλτό ρενάρ. Παρακολουθούσε μαγεμένη την Άννα να φτιάχνει τις ράγες του τρένου των αδερφών της.

«Πού μένεις;» τη ρώτησε.

«Όχι μακριά».

«Στην παραλία;»

«Κοντά».

«Μπορώ να έρθω στο σπίτι σου;»

«Και βέβαια» είπε η Άννα, συνδέοντας τις ράγες αμέσως μόλις της τις έδιναν τα αγόρια· ένα οκτάρι είχε σχεδόν ολοκληρωθεί.

«Έχεις αδέρφια;» ρώτησε η Ταμπίθα.

«Μια αδερφή» είπε η Άννα. «Είναι οκτώ, σαν εσένα, αλλά είναι κακιά. Επειδή είναι τόσο όμορφη».

Η Ταμπίθα φάνηκε ταραγμένη:

«Πόσο όμορφη;»

«Τρομερά όμορφη» είπε σοβαρά η Άννα και συμπλήρωσε: «Μοιάζει με τη μητέρα μας, που ήταν χορεύτρια στα Φόλλις».¹

Το σφάλμα αυτής της καυχησιολογίας ήρθε και τη βρήκε μια στιγμή μετά. Ποτέ μην παραχωρείς μια πληροφορία, εκτός αν δεν έχεις άλλη επιλογή: η φωνή του πατέρα της στα αυτιά της.

Η ίδια νέγρα υπηρέτρια σερβίρισε το μεσημεριανό σε ένα τραπέζι στο παιδικό δωμάτιο. Κάθισαν σαν μεγάλοι στις μικρές καρέκλες τους, υφασμάτινες πετσέτες πάνω στην ποδιά τους. Η Άννα έριχνε αρκετές φορές κλεφτές ματιές στη Φλόσσι Φλερτ, αναζητώντας κάποιο πρόσχημα για να κρατήσει στην αγκαλιά της την κούκλα χωρίς να παραδεχτεί ότι την ενδιαφέρει. Αν μπορούσε μόνο να τη νιώσει μες στα χέρια της, θα ήταν ευχαριστημένη.

Μετά το μεσημεριανό, σαν ανταμοιβή για την καλή τους

1. Τα Ζίγκφελντ Φόλλις ήταν μουσικοχορευτικά θεάματα στο Μπρόντγουεϊ από το 1907 έως το 1931, εμπνευσμένα από τα Φολλί Μπερζέρ του Παρισιού. Πολλά μεγάλα ονόματα όπως η Τζόζεφιν Μπέικερ, ο Μπομπ Χόουπ κ.ά. εμφανίστηκαν εκεί. Τα «κορίτσια του Ζίγκφελντ» που χόρευαν και τραγουδούσαν στις παραστάσεις φορούσαν αρ ντεκό κοστούμια γνωστών σχεδιαστών. Κάποιες έκαναν καριέρα στον κινηματογράφο, όπως η Μπάρμπαρα Στάνγουικ, η Λουίζ Μπρους, η Πολέτ Γκοντάρ, και άλλες απλώς αρκούσαν σε κάποιο πλούσιο γάμο.

συμπεριφορά, η γκουβερνάντα τούς άφησε να φασκιωθούν με παλτά και καπέλα και, ορμώντας έξω από μια πίσω πόρτα, ακολούθησαν το μονοπάτι που διέτρεχε από πίσω το σπίτι του κυρίου Στάυλς και οδηγούσε σε μια ιδιωτική παραλία. Μια μακρόστενη καμπύλη από άμμο πασπαλισμένη με χιόνι έφτανε κάτω μέχρι τη θάλασσα. Η Άννα είχε βρεθεί πολλές φορές σε προκυμαία τον χειμώνα, αλλά ποτέ σε μια παραλία. Μικροσκοπικά κυματάκια ανασηκώνονταν κάτω από κρούστες πάγου, που έτριζαν κάθε φορά που πατούσε πάνω τους. Γλάροι κραύγαζαν ορμώντας στον μανιασμένο αέρα με τις κατάλευκες κοιλιές τους. Τα δίδυμα είχαν φέρει μαζί τους τα όπλα του Μπακ Ρότζερς που έβγαζαν σπίθες, όμως ο αέρας έκανε τους πυροβολισμούς και τους επιθανάτιους σπασμούς τους να μοιάζουν με παντομίμα.

Η Άννα παρατηρούσε τη θάλασσα. Είχε μια αίσθηση έτσι όπως στεκόταν στην άκρη της: ένα ηλεκτρικό κράμα έλξης και τρόμου. Τι θα ερχόταν στο φως αν ξαφνικά όλο το νερό εξαφανιζόταν; Ένα τοπίο από χαμένα αντικείμενα: βυθισμένα πλοία, κρυμμένοι θησαυροί, χρυσάφι και πετράδια, το βραχιόλι με τα γούρια που της είχε πέσει από τον καρπό μέσα σε ένα φρεάτιο. Άψυχα σώματα, συμπλήρωνε πάντοτε ο πατέρας της με ένα γελάκι. Γι' αυτόν ο ωκεανός ήταν μια έρημη χώρα.

Η Άννα κοίταξε την Τάμπυ (όπως ήταν το υποκοριστικό της), που έτρεμε δίπλα της, και είχε την επιθυμία να πει αυτά που ένιωθε. Συχνά ήταν πιο εύκολο να μιλάς για τέτοια πράγματα σε αγνώστους. Αντ' αυτού επανέλαβε αυτό που έλεγε πάντοτε ο πατέρας της όποτε ερχόταν αντιμέτωπος με τον γυμνό ορίζοντα:

«Ούτε ένα πλοίο δε φαίνεται!».

Τα μικρά αγόρια έσερναν τα όπλα τους που πετούσαν σπίθες πάνω στην άμμο προς τα κύματα που έσκαγαν, με την γκουβερνάντα να τα κυνηγάει λαχανιασμένη.

«Μακριά από το νερό, Φίλλιπ, Τζον-Μάρτιν» είπε ασθμαίνοντας με μια εντυπωσιακή ένταση. «Είναι σαφές;»

Έριξε μια αυστηρή ματιά στην Άννα, η οποία τους είχε παρ-
 ασύρει εκεί, και οδήγησε τα δίδυμα προς το σπίτι.

«Βρέχονται τα παπούτσια σου» είπε η Τάμπυ μέσα από τα
 δόντια της που χτυπούσαν.

«Μήπως να τα βγάλουμε;» πρότεινε η Άννα. «Για να νιώ-
 σουμε το χρώο;»

«Εγώ δε θέλω να το νιώσω!»

«Εγώ θέλω».

Η Τάμπυ παρατηρούσε την Άννα να λύνει τα λουράκια από
 τα μαύρα λουστρίνια που μοιραζόταν με τη Ζάρα Κλάιν του
 κάτω ορόφου. Κατέβασε τις μακριές μάλλινες κάλτσες της και
 έβαλε τα λευκά, κοκαλιάρικα και μεγάλα για την ηλικία της
 πέλματά της μέσα στο παγωμένο νερό. Το κάθε πέλμα μετέ-
 φερε μια αγωνία της αίσθησης στην καρδιά της, μέρος της
 οποίας ήταν μια φλόγα πόνου που έμοιαζε απροσδόκητα ευ-
 χάριστη.

«Πώς είναι;» ρώτησε με στριγκιά φωνή η Τάμπυ.

«Κρύα» απάντησε η Άννα. «Τρομερά τρομερά κρύα».

Έβαλε τα δυνατά της να μην τραβήξει τα πέλματά της και
 η αντίστασή της ενέτεινε αυτή την αλλόκοτη έξαψη. Ρίχνοντας
 μια ματιά προς το σπίτι είδε δυο άντρες με σκούρα πανωφό-
 ρια να ακολουθούν το λιθόστρωτο δρομάκι που υπήρχε πίσω
 από την άμμο. Κρατώντας τα καπέλα τους μες στο αέρα έμοια-
 ζαν με ηθοποιούς σε βουβή ταινία.

«Οι μπαμπάδες μας είναι αυτοί;»

«Στον μπαμπάκα αρέσει να κουβεντιάζει για δουλειές έξω»
 είπε η Τάμπυ. «Μακριά από αδιάκριτα αυτιά».

Η Άννα ένιωσε μια καλοκάγαθη συμπόνια για τη μικρή Τα-
 μπίθα που ο πατέρας της την είχε αποκλείσει από τις επαγ-
 γελματικές του υποθέσεις, όταν στην ίδια επιτρεπόταν να
 είναι αυτήκοος μάρτυρας όποτε ήθελε. Λίγα από αυτά που
 άκουγε είχαν ενδιαφέρον. Η δουλειά του πατέρα της ήταν
 να μεταβιβάζει μηνύματα ή ευχές ανάμεσα σε άντρες του σω-
 ματείου και σε άλλους άντρες που ήταν φίλοι τους. Οι χαι-

ρετισμοί αυτοί συνοδεύονταν από κάποιον φάκελο, καμιά φορά ένα δέμα, τα οποία εκείνος μετέφερε ή λάμβανε με αδιάφορο τρόπο – δε θα το πρόσεχες αν δεν το παρατηρούσες. Όλα αυτά τα χρόνια μιλούσε πάρα πολύ στην Άννα χωρίς να ξέρει ότι της μιλάει κι εκείνη τον άκουγε χωρίς να ξέρει τι ακούει.

Τώρα της έκανε εντύπωση ο οικείος, ζωηρός τρόπος που μιλούσε ο πατέρας της στον κύριο Στάυλς. Απ' ό,τι φαινόταν ήταν φίλοι. Έπειτα απ' όλα αυτά.

Οι δυο άντρες άλλαξαν κατεύθυνση και, διασχίζοντας την αμμώδη παραλία, πλησίασαν την Άννα και την Τάμπυ. Η Άννα βγήκε βιαστικά από το νερό, όμως είχε αφήσει πολύ μακριά τα παπούτσια της για να τα φορέσει εγκαίρως. Ο κύριος Στάυλς ήταν ένας γεροδεμένος, επιβλητικός άντρας, με μαύρα μαλλιά με μπριγιαντίνη που φαίνονταν κάτω από το γέισο του καπέλου του.

«Λοιπόν, αυτή είναι η κόρη σας;» ρώτησε. «Που αντέχει στις αρκτικές θερμοκρασίες χωρίς ούτε ένα ζευγάρι κάλτσες;»

Η Άννα διαισθάνθηκε τη δυσαρέσκεια του πατέρα της.

«Έτσι είναι» είπε. «Άννα, χαιρέτισε τον κύριο Στάυλς».

«Χαίρω πολύ για τη γνωριμία» είπε και του έσφιξε δυνατά το χέρι, όπως της είχε μάθει ο πατέρας της, φροντίζοντας να μην κοιτάζει με μισό κάτι καθώς σήκωνε το κεφάλι της για να τον περιεργαστεί.

Ο κύριος Στάυλς έδειχνε νεότερος από τον πατέρα της, χωρίς σκιές ή ρυτίδες στο πρόσωπό του. Είχε έναν αέρα ετοιμότητας, διαισθάνθηκε η Άννα, μια βουερή ένταση αισθητή ακόμα και μέσα από το πανωφόρι του που φούσκωνε από τον αέρα. Έμοιαζε σαν να περίμενε κάτι που θα τον έκανε να αντιδράσει ή να διασκεδάσει. Αυτή τη στιγμή αυτό το κάτι ήταν η Άννα.

Ο κύριος Στάυλς κάθισε ανακούρκουδα δίπλα της στην άμμο και την κοίταξε στο πρόσωπο.

«Προς τι τα γυμνά πόδια;» ρώτησε. «Δεν αισθάνεσαι το κρύο, ή μήπως κάνεις φιγούρα;»

Η Άννα δεν είχε καμία έτοιμη απάντηση. Δεν ήταν τίποτε από τα δύο· περισσότερο ένα ένστικτο για να κρατήσει τον θαυμασμό και τις εικασίες της Τάμπυ ζωντανά. Όμως ούτε αυτό μπορούσε να το εκφράσει.

«Γιατί να κάνω φιγούρα;» είπε. «Κοντεύω τα δώδεκα».

«Και λοιπόν, πώς είναι;»

Η Άννα μύρισε τη μέντα και το αλκοόλ στην ανάσα του παρ' όλο τον άνεμο. Είχε την εντύπωση πως ο πατέρας της δεν άκουγε την κουβέντα τους.

«Μόνο στην αρχή πονάει» του είπε. «Υστερα από λίγο δε νιώθεις τίποτε».

Ο κύριος Στάυλς χαμογέλασε πλατιά, λες και η απάντησή της ήταν μια μπάλα που είχε πιάσει και ένωθε την απόλαυση σε όλο του το σώμα.

«Συμβουλές ζωής» είπε, κι έπειτα σηκώθηκε πάλι, πανύψηλος. «Είναι δυνατή» σχολίασε στον πατέρα της Άννας.

«Πράγματι».

Ο πατέρας της απέφυγε τη ματιά της.

Ο κύριος Στάυλς τίναξε την άμμο από το παντελόνι του και γύρισε για να φύγει. Είχε εξαντλήσει αυτή τη στιγμή και αναζητούσε την επόμενη.

«Είναι πιο δυνατές από εμάς» τον άκουσε η Άννα να λέει στον πατέρα της. «Ευτυχώς για μας, δεν το ξέρουν».

Νόμιζε ότι θα γύριζε και θα την ξανακοιτούσε, αλλά μάλλον το είχε ξεχάσει.

Ο Ντέξτερ Στάυλς ένωθε την άμμο να εισχωρεί μες στα δεστά του παπούτσια καθώς επέστρεφε χτυπώντας τα πόδια του στο δρομάκι. Όπως ήταν αναμενόμενο, η σκληρότητα που είχε διαισθανθεί πως φώλιαζε μέσα στον Εντ Κέρριγκαν είχε ανθίσει σε όλο της το μεγαλείο στην κόρη με τα σκούρα μά-

τια. Απόδειξη αυτού που ανέκαθεν πίστευε: τα παιδιά των άλλων τους πρόδιδαν. Γι' αυτόν τον λόγο ο Ντέξτερ σπανίως έκανε δουλειές με κάποιον αν δε γνώριζε πρώτα την οικογένειά του. Μακάρι και η Τάμπυ του να είχε βγάλει τα παπούτσια της.

Ο Κέρριγκαν οδηγούσε ένα Ντούεσενμπεργκ Μοντέλο J του '28, χρώματος γαλάζιο του Νιαγάρα, απόδειξη καλού γούστου όσο και των λαμπρών προοπτικών πριν από το κραχ. Είχε εξαιρετικό ράφτη. Ωστόσο, υπήρχε κάτι σκοτεινό σ' αυτόν τον άντρα, κάτι που ερχόταν σε αντίθεση με τα ρούχα και το αυτοκίνητο, ακόμα και με την ντόμπρα, επιτήδεια ομιλία του. Μια σκιά, μια θλίψη. Αλλά και πάλι, ποιος δεν είχε από μία; Ή και αρκετές;

Μέχρι να φτάσουν στο δρομάκι ο Ντέξτερ είχε πάρει την απόφαση να προσλάβει τον Κέρριγκαν, υπό την προϋπόθεση ότι θα μπορούσαν να επιβληθούν οι κατάλληλοι όροι.

«Δε μου λέτε, έχετε χρόνο για να περάσουμε να γνωρίσετε έναν παλιό μου φίλο;» τον ρώτησε.

«Βεβαίως» είπε ο Κέρριγκαν.

«Δε σας περιμένει η γυναίκα σας;»

«Όχι πριν από το βραδινό».

«Η κόρη σας; Μήπως ανησυχήσει;»

Ο Κέρριγκαν γέλασε:

«Η Άννα; Δουλειά της είναι να ανησυχεί εμένα».

* * *

Η Άννα περίμενε πως ανά πάσα στιγμή θα τη φώναζε ο πατέρας της να γυρίσει από την παραλία, αλλά ήταν η γκουβερνάντα που ήρθε τελικά, ξεφυσώντας αγανακτισμένη, και τους παρήγγειλε να μπουν μέσα, που ήταν ζεστά. Το φως είχε αλλάξει και το παιδικό δωμάτιο έμοιαζε βαρύ και σκοτεινό. Μια ξυλόσομπα το ζέσταινε. Έφαγαν κουλουράκια με καρύδια ενώ παρακολουθούσαν το ηλεκτρικό τρενάκι να τρέχει γύρω από

το οκτάρι που είχε κατασκευάσει η Άννα, αφήνοντας πίσω του αληθινό ατμό μέσα από το μικροσκοπικό φουγάρο του. Πρώτη φορά έβλεπε τέτοιο παιχνίδι, ούτε που φανταζόταν πόσο μπορεί να κόστιζε. Είχε βαρεθεί αυτή την περιπέτεια. Είχε διαρκέσει πολύ περισσότερο από τις κοινωνικές επισκέψεις που συνήθως έκαναν και η Άννα είχε εξαντληθεί παίζοντας έναν ρόλο για τα άλλα παιδιά. Έμοιαζε λες και είχαν περάσει ώρες από τότε που είχε δει τον πατέρα της. Στο τέλος τα αγόρια άφησαν το τρένο να τρέχει και πήγαν να χαζέψουν εικονογραφημένα βιβλία. Η γκουβερνάντα είχε αποκοιμηθεί σε μια κουνιστή καρέκλα. Η Τάμπυ ήταν ξαπλωμένη σε ένα πλεκτό χαλάκι, σημαδεύοντας με το καινούριο καλειδοσκόπιό της τη λάμπα.

Με αδιάφορο ύφος η Άννα ρώτησε:

«Μπορώ να πάρω λίγο τη Φλόσσι Φλερτ σου;»

Η Τάμπυ συγκατένευσε αόριστα και η Άννα σήκωσε προσεκτικά την κούκλα από το ράφι. Αυτές οι κούκλες έβγαιναν σε τέσσερα μεγέθη και αυτή ήταν η δεύτερη μικρότερη – δεν ήταν το νεογέννητο, αλλά ένα κάπως μεγαλύτερο μωρό με κατάπληκτα γαλάζια μάτια. Η Άννα γύρισε την κούκλα στο πλάι. Εννοείται πως, όπως είχαν υποσχεθεί οι διαφημίσεις στις εφημερίδες, οι γαλάζιες ίριδες γλίστρησαν μέσα στις γωνίες των ματιών λες και δεν ήθελε να χάσει την Άννα από το βλέμμα της. Ένωσε ένα ξέσπασμα αγνής χαράς που λίγο κόντεψε να την κάνει να βάλει τα γέλια. Τα χείλια της κούκλας σχημάτιζαν ένα τέλειο όμικρον. Κάτω από το πάνω χείλι της ήταν ζωγραφισμένα δυο λευκά δοντάκια.

Σαν να έπιασε στον αέρα την ευχαρίστηση της Άννας η Τάμπυ πετάχτηκε όρθια.

«Μπορείς να την κρατήσεις» είπε μεγαλόφωνα. «Δεν παίζω πια μαζί της».

Η Άννα δεν άφησε να φανεί η επίδραση που είχε πάνω της αυτή η προσφορά. Πρόπερσι τα Χριστούγεννα, όταν ήθελε διακαώς τη Φλόσσι Φλερτ, δεν είχε τολμήσει να τη ζητήσει –

τα πλοία είχαν σταματήσει να έρχονται και δεν είχαν καθόλου χρήματα. Η έντονη σωματική επιθυμία που είχε νιώσει για την κούκλα τώρα τη διαπέρασε σαν μαχαιριά, διαταράσσοντας τη βαθιά γνώση που είχε πως, φυσικά, έπρεπε να αρνηθεί.

«Όχι, ευχαριστώ» είπε τελικά. «Έχω μία μεγαλύτερη στο σπίτι. Ήθελα απλώς να δω πώς είναι η μικρότερη».

Με επίπονη προσπάθεια πίεσε τον εαυτό της να τοποθετήσει ξανά τη Φλότσι Φλερτ στο ράφι, κρατώντας το χέρι της πάνω στο λαστιχένιο πόδι, ώσπου ένωσε πάνω της το βλέμμα της γκουβερνάντας. Παριστάνοντας την αδιάφορη γύρισε το κεφάλι της από την άλλη.

Πολύ αργά. Η γκουβερνάντα είχε δει, είχε καταλάβει. Όταν η Τάμπυ βγήκε από το δωμάτιο για να βρει τη μητέρα της που τη φώναζε, η γκουβερνάντα πήρε τη Φλότσι Φλερτ και σχεδόν την πέταξε προς το μέρος της Άννας.

«Πάρ' την, καλή μου» ψιθύρισε έντονα. «Αυτήν δεν τη νοιάζει – έχει τόσα παιχνίδια, που δεν ξέρει με τι να πρωτοπαίξει. Όλα τους έχουν».

Η Άννα δίστασε, πιστεύοντας προς στιγμήν ότι ίσως υπήρχε κάποιος τρόπος να πάρει την κούκλα χωρίς να αναγκαστεί να το μάθει κανείς. Αλλά και μόνο η σκέψη της αντίδρασης του πατέρα της έκανε πιο δύσκολη την απάντησή της.

«Όχι, ευχαριστώ» είπε ψυχρά. «Ούτως ή άλλως, είμαι πολύ μεγάλη για κούκλες».

Βγήκε από το παιδικό δωμάτιο χωρίς να ρίξει πίσω της ούτε ένα βλέμμα. Όμως η συμπόνια της γκουβερνάντας την είχε κάνει να λυγίσει και τα γόνατά της έτρεμαν καθώς ανέβαινε τα σκαλιά.

Αντικρίζοντας τον πατέρα της στο χολ, η Άννα μετά βίας κρατήθηκε να μην τρέξει προς το μέρος του για να αγκαλιάσει τα πόδια του όπως έκανε παλιά. Φορούσε το παλτό του. Η κυρία Στάυλς τον αποχαιρετούσε.

«Την επόμενη φορά να φέρεις την αδερφή σου» είπε στην

Άννα και τη φίλησε στο μάγουλο, αγγίζοντάς τη φευγαλέα με το ευωδιαστό άρωμά της.

Η Άννα υποσχέθηκε να τη φέρει. Έξω το Μοντέλο J άστραφτε θαμπά κάτω απ' τον ήλιο του απομεσήμερου. Όταν ήταν δικό τους το αυτοκίνητο έλαμπε περισσότερο· τα αγόρια του σωματείου το γυάλιζαν λιγότερο.

Καθώς απομακρύνονταν από το σπίτι του κυρίου Στάυλς η Άννα έφαχνε να βρει το κατάλληλο έξυπνο σχόλιο για να εντυπωσιάσει τον πατέρα της – σαν αυτά που έκανε χωρίς να το σκεφτεί ιδιαίτερα όταν ήταν μικρότερη, με το ξαφνιασμένο γέλιο του να αποτελεί την πρώτη ένδειξη ότι ήταν αστεία. Τώρα τελευταία έπιανε συχνά τον εαυτό της να προσπαθεί να ξαναζωντανέψει μια παλιότερη κατάσταση, λες και η φρεσκάδα ή η αθωότητα που είχε κάποτε είχαν ανεπιστρεπτί χαθεί.

«Να υποθέσω ότι ο κύριος Στάυλς δεν ασχολείται με μετοχές» είπε τελικά.

Εκείνος κρυφογέλασε και την τράβηξε κοντά του.

«Ο κύριος Στάυλς δεν έχει ανάγκη από μετοχές. Είναι ιδιοκτήτης νάιτκλαμπ. Και άλλων πραγμάτων».

«Είναι με το σωματείο;»

«Α, όχι. Δεν έχει καμία σχέση με το σωματείο».

Αυτό ήταν κάτι καινούριο. Γενικά μιλώντας, οι άντρες του σωματείου φορούσαν καπέλα και οι λιμενεργάτες τραγιάσκες. Κάποιοι, όπως ο πατέρας της, μπορεί να φορούσαν και τα δύο, ανάλογα με τη μέρα. Η Άννα δεν μπορούσε να φανταστεί τον πατέρα της με έναν γάντζο λιμενεργάτη όταν φορούσε τα καλά του, όπως τώρα. Η μητέρα της φύλαγε εξωτικά φτερά από τις δουλειές που αναλάμβανε με το κομμάτι και τα χρησιμοποιούσε για να στολίζει τα καπέλα του. Επιδιόρθωνε τα κοστούμια του ώστε να ταιριάζουν με τα διαφορετικά στιλ και να τον κολακεύουν, καθώς είχε τα χάλια του – από τότε που τα πλοία είχαν σταματήσει να έρχονται είχε χάσει βάρος και αθλούνταν λιγότερο.

Ο πατέρας της οδηγούσε με το ένα χέρι, το τσιγάρο όρθιο ανάμεσα σε δυο δάχτυλα, ενώ με το άλλο χέρι είχε αγκαλιάσει την Άννα. Έγειρε πάνω του. Στο τέλος απέμεναν πάντοτε οι δυο τους σε κίνηση, με την Άννα να παρασύρεται σε μια παλίρροια νυσταλέας ικανοποίησης. Μύρισε κάτι καινούριο μέσα στο αυτοκίνητο πέρα απ' το τσιγάρο του πατέρα της, μια αργιλώδη γνώριμη μυρωδιά που δεν μπορούσε ακριβώς να προσδιορίσει.

«Προς τι τα γυμνά πόδια, αγαπούλα μου;» τη ρώτησε, όπως ήξερε ότι θα έκανε.

«Για να νιώσω το νερό».

«Κάτι τέτοια τα κάνουν τα μικρά κορίτσια».

«Η Ταμπίθα είναι οκτώ και δεν το έκανε».

«Είναι πιο μυαλωμένη».

«Στον κύριο Στάυλς άρεσε που το έκανα».

«Δεν έχεις ιδέα τι νόμιζε ο κύριος Στάυλς».

«Έχω. Μου μίλησε όταν δεν άκουγες».

«Το πρόσεξα» είπε ρίχνοντάς της μια ματιά. «Τι είπε;»

Το μυαλό της πήγε πίσω στην άμμο, στο κρύο, στον πόνο στα πέλματά της και στον άντρα που, περίεργος, στεκόταν δίπλα της – όλα αυτά γίνονταν τώρα ένα με τη βαθιά της επιθυμία για εκείνη τη Φλότσι Φλερτ.

«Είπε ότι ήμουν δυνατή» είπε, ένας κόμπος έκανε τη φωνή της πιο πνιχτή.

Τα μάτια της θόλωσαν.

«Και έτσι είναι, αγαπούλα μου» είπε εκείνος φιλώντας την κορυφή του κεφαλιού της. «Όλοι το βλέπουν αυτό».

Σε ένα φανάρι χτύπησε στο τιμόνι το πακέτο Ράιλι και έβγαλε ακόμα ένα τσιγάρο. Η Άννα κοίταξε μέσα, αλλά είχε ήδη πάρει το κουπόνι. Μακάρι ο πατέρας της να κάπνιζε περισσότερο· είχε συλλέξει εβδομήντα οκτώ κουπόνια, όμως τα αντικείμενα του καταλόγου δεν ήταν καθόλου δελεαστικά, τουλάχιστον όχι μέχρι τα εκατόν είκοσι πέντε. Στα οκτακόσια έπαιρνες ένα σετ με έξι επάργυρα μαχαιροπίρουνα μαζί

με την κασετίνα τους, και υπήρχε μια αυτόματη φρουγανιέρα για τα εφτακόσια. Αλλά αυτά τα νούμερα έμοιαζαν ανέφικτα. Ο κατάλογος B&W Premiums είχε λιγοστά παιχνίδια: μόλις ένα πάντα Φρανκ Μπακ ή μια κούκλα Μπέτσου Γουέτσου με μια πλήρη σειρά μωρουδιακά ρούχα για τα διακόσια πενήντα, αλλά όλα αυτά έμοιαζαν υποδεέστερα. Εκείνην την τραβούσε ο στόχος για τα βελάκια, «για μεγαλύτερα παιδιά και ενήλικες», παρόλο που δεν μπορούσε να φανταστεί τον εαυτό της να εκσφενδονίζει αιχμηρά βελάκια μέσα στο μικρό τους διαμέρισμα. Κι αν κάποιος χτυπούσε τη Λύντια;

Καπνός σηκωνόταν από τις εγκαταστάσεις της κατασκήνωσης μέσα στο Πάρκο Πρόσπεκτ. Πλησίαζαν στο σπίτι.

«Παραλίγο να το ξεχάσω» είπε ο πατέρας της. «Κοίτα τι έχω εδώ».

Έβγαλε μια χάρτινη σακούλα από το πανωφόρι του και την έδωσε στην Άννα. Ήταν γεμάτη κατακόκκινες ντομάτες, μύριζαν έντονα χρώμα, ακριβώς όπως της είχε φανεί νωρίτερα.

«Μα πώς μες στο καταχείμωνο;» απόρησε.

«Ο κύριος Στάυλς έχει έναν φίλο που τις καλλιεργεί μέσα σε ένα σπιτάκι από γυαλί. Μου το έδειξε. Θα κάνουμε έκπληξη στη μαμά, τι λες;»

«Έφυγες; Όσο ήμουν στο σπίτι του κυρίου Στάυλς;»

Ένιωσε πληγωμένη και κατάπληκτη. Όσα χρόνια τον συνόδευε στα διάφορα θελήματά του ποτέ δεν την είχε αφήσει πουθενά. Δεν τον είχε χάσει ποτέ από τα μάτια της.

«Μόνο για πολύ λίγο, αγαπούλα μου. Δε σου έλειψα καν».

«Πόσο μακριά;»

«Όχι μακριά».

«Μου έλειψες».

Της φαινόταν τώρα πως ήξερε ότι είχε φύγει, είχε νιώσει το κενό της απουσίας του.

«Κουραφέξαλα» της είπε φιλώντας την ξανά. «Πέραναγες φίνα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

ΜΕ ΤΗΝ *Evening Journal* διπλωμένη κάτω από το μπράτσο του ο Έντι Κέρριγκαν κοντοστάθηκε έξω από την πόρτα του διαμερισμάτος του λαχανιασμένος από την ανάβαση. Είχε στείλει την Άννα επάνω όσο εκείνος αγόραζε την εφημερίδα, κατά κύριο λόγο για να αναβάλει την επιστροφή του στο σπίτι. Γύρω από την πόρτα η ζέστη από τα καλοριφέρ που δούλευαν μέρα νύχτα διαχεόταν στον διάδρομο, ενισχύοντας τη μυρωδιά από συκώτι και κρεμμύδια από τους Φίνεϋ στον τρίτο. Το δικό του διαμέρισμα βρισκόταν στον έκτο όροφο – φαινομενικά πέμπτο, μια παρανομία από την οποία κάποιος πανούργος κατασκευαστής την είχε σκαπουλάρει αποκαλώντας τον δεύτερο όροφο πρώτο. Αλλά το βασικό πλεονέκτημα του κτιρίου τούς αποζημίωνε και με το παραπάνω: ένας καυστήρας στο κελάρι που διοχέτευε ατμό στα καλοριφέρ σε κάθε δωμάτιο.

Ο ήχος από το τρανταχτό γέλιο της αδερφής του πίσω από την πόρτα τον αιφνιδίασε. Απ' ό,τι φαίνεται η Μπριάν είχε επιστρέψει από την Κούβα νωρίτερα από το αναμενόμενο. Ο Έντι έσπρωξε την πόρτα, που τσίριξε πάνω στους βαμμένους μεντεσέδες της. Η γυναίκα του, Άγκνες, καθόταν στο τραπέζι της κουζίνας με ένα κίτρινο κοντομάνικο φόρεμα (στον έκτο όροφο είχε καλοκαίρι όλο τον χρόνο). Ως συνήθως, η Μπριάν καθόταν απέναντι, ελαφρώς μαυρισμένη, κρατώντας ένα σχεδόν άδειο ποτήρι – όπως συνήθιζαν να είναι τα ποτήρια της Μπριάν.

«Γεια σου, κούκλε» είπε η Άγκνες ενώ σηκωνόταν από μια στοίβα με τόκες τις οποίες στόλιζε με πούλιες. «Άργησες πολύ».

Τον φίλησε, και ο Έντι, γραπώνοντας τον δυνατό γοφό της, ένωσε να ξυπνά μέσα του εκείνη η έξαψη που πάντοτε του προκαλούσε, παρά τα όσα μπορεί να είχαν συμβεί. Στα ρουθούνια του ήρθε μια ελαφριά μυρωδιά από τα πορτοκάλια με το μοσχοκάρφι που είχαν κρεμάσει στο χριστουγεννιάτικο δέντρο στο καθιστικό και διαισθάνθηκε εκεί, κοντά στο δέντρο, την παρουσία της Λύντιας. Δε γύρισε το κεφάλι. Ήταν ανάγκη να προετοιμαστεί. Φιλώντας την όμορφη γυναίκα του έκανε μια καλή αρχή παρακολουθώντας τη να ρίχνει ανθρακούχο νερό σε ένα ποτήρι με το ακριβό κουβανέζικο ρούμι που είχε φέρει η Μπριάν – αυτό κι αν ήταν εξαιρετική αρχή.

Η Άγκνες είχε σταματήσει να πίνει τα βράδια· είπε ότι την κούραζε πάρα πολύ. Ο Έντι έφερε στην αδερφή του το ψηλό ποτήρι της, που το είχε ξαναγεμίσει με ένα φρέσκο κομμάτι πάγου, και τσούγκρισε το ποτήρι του με το δικό της.

«Πώς ήταν το ταξίδι;»

«Καταπληκτικό» είπε η Μπριάν γελώντας «ώσπου έγινε τελείως μαντάρα. Επέστρεψα με το ατμόπλοιο».

«Όχι τόσο ωραίο όσο ένα κότερο. Μωρέ, αυτό είναι μούρλια».

«Το ατμόπλοιο ήταν το καλύτερο! Έκανα έναν καινούριο φίλο, έναν πολύ ευχάριστο τύπο».

«Έχει δουλειά;»

«Τρομπετίστας της μπάντας» είπε η Μπριάν. «Ξέρω, ξέρω, μην κουράζεσαι, αδερφούλη μου. Είναι σκέτος γλύκας».

Τα συνηθισμένα. Η αδερφή του –ετεροθαλής αδερφή, επειδή είχαν διαφορετικές μητέρες και είχαν μεγαλώσει χώρια κατά κύριο λόγο, εκείνη ήταν τρία χρόνια μεγαλύτερη– ήταν σαν ένα εξάισιο αμάξι με έναν παράτολμο ιδιοκτήτη που το οδηγούσε στα πρόθυρα της κατάρρευσης. Κάποτε ήταν μια κούκλα· τώρα, στον λάθος φωτισμό, από τριάντα εννιά έμοιαζε πατημένη πενηντάρα.

Από το καθιστικό ακούστηκε ένα βογκητό και σφηνώθηκε στην κοιλιά του Έντι σαν κλοτσιά. Τώρα, σκέφτηκε, προτού αναγκάζοταν η Άγκνες να τον παρακινήσει. Σηκώθηκε από το τραπέζι και πήγε στην πολυθρόνα όπου καθόταν η Λύντια στηριγμένη σαν σκυλί ή γατί – δεν είχε αρκετή δύναμη για να κρατήσει όρθια την πλάτη της. Του χαμογέλασε με το στραβό χαμόγελό της μόλις πλησίασε ο Έντι, το κεφάλι της κρεμόταν, οι καρποί των χεριών της ήταν λυγισμένοι σαν φτερούγες πουλιών. Τα φωτεινά γαλάζια μάτια της αναζητούσαν τα δικά του: καθαρά, τέλεια μάτια, δεν έφεραν κανένα ίχνος της πάθησής της.

«Γεια σου, Λίντυ» είπε τυπικά. «Πώς ήταν η μέρα σου, μικρή;»

Ήταν δύσκολο να μην ακουστεί σαρκαστικός, γνωρίζοντας ότι δεν μπορούσε να του απαντήσει. Όποτε μιλούσε η Λύντια, με τον τρόπο της, ήταν μια φλυαρία χωρίς νόημα – ηχολαλία την αποκαλούσαν οι γιατροί. Και ωστόσο φάνταζε παράξενο να μην της μιλάει. Τι άλλο να κάνει κανείς με ένα οκτάχρονο κοριτσάκι που δεν μπορεί να ανακαθίσει μόνο του, πόσο μάλλον να περπατήσει; Να την κανακέψει και να της πει ένα γεια: αυτό δεν έπαιρνε πάνω από δεκαπέντε δευτερόλεπτα. Και μετά; Η Άγκνες θα παρακολουθούσε, διψώντας για μια επίδειξη στοργής προς τη μικρότερη κόρη τους. Ο Έντι γονάτισε δίπλα στη Λύντια και τη φίλησε στο μάγουλο. Τα μαλλιά της ήταν χρυσαφένια, απαλά, με μπούκλες, μοσχοβολούσαν από το υπερβολικό σαμπουάν που η Άγκνες επέμενε να αγοράζουν γι' αυτήν. Η επιδερμίδα της ήταν βελούδινη σαν βρέφους. Όσο περισσότερο μεγάλωνε τόσο πιο πολύ έμπαινε στον πειρασμό να φανταστεί κανείς πώς θα έμοιαζε αν δεν είχε πάθει αυτό το κακό. Μια καλλονή. Πιθανόν πιο πολύ κι από την Άγκνες – σίγουρα περισσότερο από την Άννα. Ένας μάταιος συλλογισμός.

«Πώς ήταν η μέρα σου, μικρή;» ψιθύρισε ξανά.

Σήκωσε τη Λύντια στην αγκαλιά του και κάθισε στην πολυθρόνα, ρίχνοντας το βάρος της πάνω στο στήθος του. Η Άννα έγειρε πάνω του, εκπαιδευμένη από τη μητέρα της να διε-

ρευνά αυτές τις αλληλεπιδράσεις. Η αφοσίωση που έδειχνε στη Λύντια μπέρδευε τον Έντι: γιατί, όταν η Λύντια πρόσφερε τόσο λίγα σε αντάλλαγμα; Η Άννα έβγαλε τις κάλτσες της αδερφής της και γαργάλισε τα απαλά, στραβά πέλματά της, ώσπου εκείνη στριφογύρισε μέσα στην αγκαλιά του Έντι αφήνοντας έναν ήχο που για εκείνην ήταν γέλιο. Τον μισούσε αυτό τον ήχο. Προτιμούσε να θεωρεί ότι η Λύντια σκεφτόταν ή ένιωθε όπως ένα ζώο, φροντίζοντας για την επιβίωσή του. Αλλά το γέλιο της ως απάντηση στην απόλαυση διέψευδε αυτή την πεποίθηση. Έκανε τον Έντι να θυμώνει – πρώτα με τη Λύντια, έπειτα με τον ίδιο του τον εαυτό, που τη φθονούσε για τη χαρά της στιγμής. Το ίδιο γινόταν και όταν της έτρεχαν τα σάλια, κάτι που φυσικά εκείνη δεν μπορούσε να εμποδίσει: τον καταλάμβανε μια έκρηξη μανίας, ακόμα και η επιθυμία να τη χαστουκίσει, τα οποία ακολουθούσε ένας παροξυσμός ενοχής. Ξανά και ξανά, με τη μικρότερη κόρη του, η οργή και η απέχθεια για τον εαυτό του διασταυρώνονταν μέσα του σαν δυνατά ρεύματα που επέστρεφαν, αφήνοντάς τον μουνδιασμένο και εξαντλημένο.

Εντούτοις μπορούσε και πάλι να είναι τόσο γλυκά. Το σούρουπο έπεφτε γαλάζιο έξω από τα παράθυρα, το ρούμι της Μπριάν θόλωνε ευχάριστα τις σκέψεις του, οι κόρες του τον σκουντούσαν σαν γατάκια. Ο Έλλινγκτον στο ραδιόφωνο, το ενοίκιο πληρωμένο· τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι και χειρότερα – ήταν χειρότερα για πολύ κόσμο στα τέλη του 1934. Ο Έντι ένιωσε το νανουριστικό ενδεχόμενο της ευτυχίας να τον ρουφάει σαν ύπνος. Όμως κάτι μέσα του επαναστάτησε επαναφέροντάς τον απότομα στην πραγματικότητα: *Όχι, αυτό δεν μπορώ να το δεχτώ, δε θα με κάνει ευτυχισμένο.* Σηκώθηκε ξαφνικά όρθιος, αιφνιδιάζοντας τη Λύντια, η οποία κλαψούρισε καθώς την έβαλε πάλι να καθίσει στην πολυθρόνα. Τα πράγματα δεν ήταν όπως θα έπρεπε να είναι – ούτε κατά διάνοια. Ήταν ένας άνθρωπος της έννομης τάξης (όπως υπενθύμιζε συχνά στον εαυτό του ειρωνικά), και εδώ πάρα πολλοί

νόμοι είχαν παραβιαστεί. Αποτραβιόταν ξεκόβοντας από τόσα πράγματα και, αποκλίνοντας από την ευτυχία, έδρεπε την ανταμοιβή του: ανελήγτο πόνο και μοναξιά.

Υπήρχε ένα ειδικό καρότσι που χρειαζόταν να αγοράσει για τη Λύντια, εξωφρενικά ακριβό. Το να έχει κανείς μια τέτοια κόρη απαιτούσε τα πλούτη ενός ανθρώπου όπως ο Ντέξτερ Στάυλς – όμως τέτοιοι άνθρωποι είχαν παιδιά σαν τη Λύντια; Τα πρώτα χρόνια, όταν πίστευαν ακόμα πως ήταν πλούσιοι, η Άγκνες πήγαινε κάθε βδομάδα τη Λύντια σε μια κλινική στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης, όπου μια γυναίκα τής έκανε ιαματικά λουτρά και χρησιμοποιούσε δερμάτινους μάντες και τροχαλίες για να δυναμώσουν οι μύες της. Σήμερα μια τέτοια φροντίδα ήταν πέρα από τις δυνατότητές τους. Όμως το καρότσι θα της επέτρεπε να ανακάθεται, να κοιτάζει έξω, να συμμετέχει στον κόσμο των ορθίων. Η Άγκνες πίστευε στη μετασχηματιστική του ικανότητα και ο Έντι πίστευε στην ανάγκη να δείχνει πως συμεριζόταν την πεποίθησή της. Και ίσως να τη συμεριζόταν – λιγάκι. Αυτό το καρότσι ήταν ο λόγος για τον οποίο είχε εκ πρώτης επιδιώξει τη γνωριμία με τον Ντέξτερ Στάυλς.

Η Άγκνες μάζεψε τις τόκες και τις αλυσίδες με τις πούλιες από το τραπέζι της κουζίνας και έβαλε τέσσερα πιάτα για το δείπνο. Θα της άρεσε να καθίσει μαζί τους η Λύντια, ευχαρίστως θα τη νανούριζε στην αγκαλιά της. Κάτι τέτοιο όμως θα κατέστρεφε το γεύμα για τον Έντι. Έτσι, η Άγκνες άφησε μόνη τη Λύντια στο καθιστικό, επανορθώνοντας, όπως πάντα, με το να έχει την προσοχή της καρφωμένη πάνω της, σαν ένα σχοινί του οποίου τις δυο άκρες κρατούσαν η ίδια και η μικρότερη κόρη της. Μέσα απ' αυτό το σχοινί η Άγκνες ένιωθε το τρέμουλο της συνείδησης και της περιέργειας της Λύντιας, την πεποίθησή της πως δεν ήταν μόνη. Έλπιζε πως και η Λύντια ένιωθε τη δική της πυρετώδη αγάπη και αφοσίωση. Βεβαίως, το να κρατά το σχοινί σήμαινε πως η Άγκνες ήταν μόνο κατά το ήμισυ παρούσα – αφηρημένη, όπως συχνά σχολίαζε ο Έντι.

Αλλά, από τη στιγμή που ο ίδιος νοιαζόταν τόσο λίγο, δεν της άφηνε άλλη επιλογή.

Πάνω από μία κατσαρόλα με φασόλια και λουκάνικα η Μπριάν τούς διασκέδασε αφηγούμενη πώς τα 'σπασε με τον Μπερτ. Η σχέση είχε ήδη χαλάσει όταν εκείνη είχε δώσει, εντελώς κατά λάθος, τη χαριστική βολή ρίχνοντάς τον από το κατάστρωμα του κότερου του μέσα στα νερά που λυμαίνονταν οι καρχαρίες κοντά στις Μπαχάμες.

«Δεν έχετε ξαναδεί άνθρωπο να κολυμπάει πιο γρήγορα» είπε. «Σαν ολυμπιονίκης, σας λέω. Και όταν σωριάστηκε στο κατάστρωμα και τον σήκωσα όρθιο προσπαθώντας να τον αγκαλιάσω –εξάλλου ήταν το πρώτο διασκεδαστικό πράγμα που είχε κάνει εδώ και μέρες–, εκείνος τι κάνει; Πάει να μου ρίξει μπουνιά στη μύτη».

«Και μετά τι έγινε;» είπε δυνατά η Άννα, με περισσότερο ενθουσιασμό απ' ό,τι θα άρεσε στον Έντι.

Η αδερφή του ήταν φριχτή επιρροή, όμως δεν ήταν σίγουρος τι να κάνει γι' αυτό, πώς να την αντικρούσει.

«Έσκυφα το κεφάλι, φυσικά, κι εκείνος κόντεψε να πέσει πάλι μέσα. Άντρες που έχουν μεγαλώσει μέσα στα πλούτη δεν έχουν ιδέα πώς να παλεύουν. Μόνο όσοι δεν έχουν στον ήλιο μοίρα ξέρουν. Όπως εσύ, αδερφούλη μου».

«Μα εμείς δεν έχουμε κότερο» σχολίασε εκείνος.

«Για κακή μας τύχη» είπε η Μπριάν. «Θα έδειχνες πολύ κομψός με κασκέτο ιστιοπλοΐας».

«Ξεχνάς ότι δε μου αρέσουν οι βάρκες».

«Μεγαλώνοντας μες στα πλούτη γίνονται μαλθακοί» είπε η Μπριάν. «Και πριν καλά καλά το καταλάβουν, έχουν γίνει μαλθακοί παντού, αν με πιάνετε. Μαλθακοί στο κεφάλι» διόρθωσε υπό το αυστηρό του βλέμμα.

«Και ο τρομπετίστας;» τη ρώτησε.

«Α, αυτός είναι ένας αληθινός εραστής. Με μπούκλες σαν του Ρούντυ Βάλλι».

Αρκετά σύντομα θα χρειαζόταν πάλι χρήματα. Είχε παρέλ-

θει προ πολλού ο καιρός που η Μπριάν χόρευε, και ακόμα και τότε οι αγαπητικοί της αποτελούσαν πάντοτε τη βασιική της πηγή εσόδων. Όμως ελάχιστοι άντρες ήταν ματωμένοι σήμερα, και ένα κορίτσι με σακούλες κάτω από τα μάτια και με σωσίβιο στη μέση από το ποτό ήταν μάλλον απίθανο να ρίξει κάποιον. Ο Έντι έβρισκε τρόπο να δίνει στην αδερφή του χρήματα όποτε του ζητούσε, ακόμα κι αν αυτό σήμαινε να δανειστεί από κάποιον τοκογλύφο. Διαφορετικά έτρεμε τι θ' απογινόταν.

«Μάλιστα, ο τρομπετίστας τα πάει αρκετά καλά» είπε η Μπριάν. «Δουλεύει σε δύο κλαμπ του Ντέξτερ Στάυλς».

Το όνομα αιφνιδίασε τον Έντι. Δεν είχε ακούσει ποτέ του την Μπριάν να το λέει, ούτε και κανέναν άλλον – δεν είχε σκεφτεί καν να θωρακίσει τον εαυτό του απέναντι σ' αυτό το ενδεχόμενο. Απέναντί του στο τραπέζι διαισθάνθηκε τον δισταγμό της Άννας. Κι αν πεταγόταν ξαφνικά για να πει ότι είχαν περάσει τη μέρα μ' αυτόν ακριβώς τον άνθρωπο στο σπίτι του στο Μανχάτταν Μπιτς; Ο Έντι δεν τολμούσε να την κοιτάξει. Με τη μακριά σιωπή του έκανε την Άννα να σωπάσει επίσης.

«Κάτι είναι κι αυτό, υποθέτω» είπε τελικά στην αδερφή του.

«Ο παλιός καλός Έντι» αναστέναξε η Μπριάν. «Πάντοτε αισιόδοξος».

Το ρολόι σήμανε εφτά από το καθιστικό, πράγμα που σήμαινε πως κόντευε και τέταρτο.

«Μπαμπά» είπε η Άννα. «Ξέχασες την έκπληξη».

Ο Έντι δεν κατάλαβε τι εννοούσε, αναστατωμένος ακόμα που λίγο είχε λείψει να τον κάνουν τσακωτό. Μετά θυμήθηκε, σηκώθηκε από το τραπέζι και πήγε στην κρεμάστρα όπου κρεμόταν το πανωφόρι του. Ήταν καλή η Άννα του, σκέφτηκε με θαυμασμό καθώς έκανε πως έφαχνε τις τσέπες του ενώ έπαιρνε πιο σταθερές ανάσες. Καλύτερα κι από καλή. Άδειασε τη σακούλα, αφήνοντας τις κατακόκκινες ντομάτες να κυλήσουν πάνω στο τραπέζι. Η γυναίκα του και η αδερφή του έμειναν κατάπληκτες.

«Πού τις βρήκες;» ρώτησαν σαστισμένες. «Από ποιον;»
 Καθώς ο Έντι έφαγνε να βρει μια δικαιολογία, η Άννα παρενέβη ήρεμα:

«Κάποιος από το σωματείο έχει ένα γυάλινο θερμοκήπιο».

«Καλά ζουν αυτά τα αγόρια του σωματείου» σχολίασε η Μπριάν. «Ακόμα και σε καιρό κρίσης».

«Ιδιαιτέρως» είπε ψυχρά η Άγκνες, στην πραγματικότητα όμως ήταν ευχαριστημένη.

Το να είναι ο αποδέκτης τέτοιου είδους έκτακτων απολαβών σήμαινε πως οι υπηρεσίες του Έντι ήταν ακόμα χρήσιμες – κάτι που δεν ήταν πάντα αυτονόητο. Πήρε αλάτι κι ένα μαχαίρι και άρχισε να κόβει σε φέτες τις ντομάτες πάνω στο ξύλο κοπής. Ζουμιά και κόκκινα σποράκια πετάχτηκαν πάνω στον μουσαμά. Η Μπριάν και η Άγκνες έφαγαν τις φέτες της ντομάτας μουρμουρίζοντας από ευχαρίστηση.

«Γαλοπούλα τα Χριστούγεννα, τώρα αυτό – μάλλον έρχονται εκλογές» είπε η Μπριάν, πιπιλώντας το ζουμί από τα δάχτυλά της.

«Ο Ντανέλλεν θέλει να γίνει δημοτικός σύμβουλος» είπε η Άγκνες.

«Αυτό μας έλειπε με τον σπαγοραμένο! Άντε, Έντι, δοκίμασε».

Δοκίμασε τελικά, κατάπληκτος από τον συνδυασμό του αλμυρού, του ξινού και γλυκού που γαργαλούσε τον ουρανίσκο του. Το βλέμμα της Άννας συναντήθηκε με το δικό του χωρίς ούτε ένα αυτάρεσκο συνωμοτικό χαμόγελο. Το είχε χειριστεί πολύ επιδέξια, καλύτερα απ' ό,τι θα μπορούσε να ελπίζει, ωστόσο ο Έντι έπιασε τον εαυτό του να ανησυχεί – ή μήπως αναθυμόταν τώρα κάτι που τον είχε ανησυχήσει νωρίτερα;

Ενόσω η Άννα βοηθούσε τη μητέρα της να μαζέψουν το τραπέζι και να πλύνουν τα πιάτα και η Μπριάν έβαζε να πει περισσότερο ρούμι, ο Έντι άνοιξε το παράθυρο του καθιστικού που έβλεπε στην έξοδο κινδύνου και σκαρφάλωσε έξω για να καπνίσει. Έκλεισε γρήγορα πίσω του το παράθυρο για να μην

κρυστάλλισα η Λύντια. Ο σκοτεινός δρόμος λουζόταν στο κίτρινο φως του φανοστάτη. Εκεί βρισκόταν και το όμορφο Ντούε-σενμπεργκ που κάποτε ήταν δικό του. Θυμήθηκε με κάποια ανακούφιση ότι θα έπρεπε να το επιστρέψει. Ο Ντανέλλεν δεν τον άφηγε ποτέ να κρατάει το αυτοκίνητο βράδυ.

Ενώ κάπνιζε επανήλθε η έγνοια που είχε για την Άννα, λες και ήταν μια πέτρα που είχε βάλει στην τσέπη του και τώρα μπορούσε να τη βγάλει για να τη μελετήσει προσεκτικά. Της είχε μάθει να κολυμπάει στο Κόνυ Άιλαντ, την είχε πάει να δει στο σινεμά τον *Δημόσιο Κίνδυνο*, τον *Μικρό Καίσαρα* και τον *Σημαδεμένο* (υπό τα αποδοκιμαστικά βλέμματα των ταξιθετριών), της είχε αγοράσει αναψυκτικά, σαρλότ και καφέ, που την άφηγε να πίνει από τότε που ήταν εφτά χρονών. Θα μπορούσε κάλλιστα να είναι αγόρι: χρώμα στις κάλτσες της, τα καθημερινά της φορέματα δε διέφεραν και πολύ από τα κοντά παντελόνια. Ήτανε μαϊμού, ένα ζιζάνιο που θα τα κατάφερνε παντού, θα επιζούσε πάντα. Όσο εκείνη τον γέμιζε ζωή τόσο τον άδειαζε η Λύντια.

Όμως αυτό που είχε δει με τα ίδια του τα μάτια τώρα δα, στο τραπέζι, ήταν εξαπάτηση. Αυτό δεν ήταν καλό για ένα κορίτσι, θα την οδηγούσε σε άσχημα μονοπάτια. Πλησιάζοντας την Άννα στην παραλία σήμερα μαζί με τον Στάουλς του είχε κάνει εντύπωση το γεγονός ότι ήταν, αν όχι ακριβώς όμορφη, εντυπωσιακή. Κόντευε τα δώδεκα – δεν ήταν πια μικρή, αν και αυτός τη θεωρούσε ακόμα μικρή. Η σκιά αυτής της αίσθησης τον είχε προβληματίσει για το υπόλοιπο της μέρας.

Το συμπέρασμα ήταν προφανές: έπρεπε να σταματήσει να παίρνει μαζί του την Άννα. Όχι αμέσως, αλλά σύντομα. Η σκέψη τον γέμιζε με ένα κενό που όλο και μεγάλωνε.

Μπαίνοντας πάλι μέσα η Μπριάν τού έδωσε στο μάγουλο ένα άγαρμπο φιλή που μύριζε ρούμι και έφυγε για να συναντήσει τον τρομπετίστα της. Η γυναίκα του άλλαξε την πάνα της Λύντιας πάνω στην τάβλα που κάλυπτε την μπανιέρα της κουζίνας. Ο Έντι πήγε από πίσω της, τύλιξε τα χέρια του γύ-

ρω της και ακούμπησε το πιγούνι του στον ώμο της, φάχνο- ντας να βρει τον τρόπο που θα έκανε εύκολη τη συνύπαρξή τους όπως παλιά, πιστεύοντάς το προς στιγμήν. Αλλά η Άγκνες ήθελε από εκείνον να φιλήσει τη Λύντια, να πάρει την πάνα και να της τη φορέσει, προσέχοντας να μην τρυπήσει με την παραμάνα την τρυφερή της σάρκα. Ο Έντι θα το έκανε –έτοι- μος ήταν–, αλλά δεν το έκανε, και μετά η παρόρμηση χάθηκε. Άφησε την Άγκνες από την αγκαλιά του, απογοητευμένος με τον εαυτό του, να αποτελειώσει μόνη της το άλλαγμα της πά- νας. Είχε νιώσει κι εκείνη την έλξη της παλιάς τους ζωής. Γύρ- να και φίλησε τον Έντι, έκπληξέ τον· ξέχασε για μια στιγμή τη Λύντια – πού είναι το κακό; Φαντάστηκε τον εαυτό της να το κάνει αλλά δεν μπόρεσε. Ο παλιός τρόπος ύπαρξής της στον κόσμο ήταν διπλωμένος μέσα σε ένα κουτί, μαζί με τα κοστού- μια από τα Φόλλις, μαζεύοντας σκόνη. Μια μέρα ίσως τρα- βούσε προσεκτικά αυτό το κουτί κάτω από τις σούστες του κρεβατιού και το ξανάνοιγε. Αλλά όχι τώρα. Η Λύντια την εί- χε πάρα πολλή ανάγκη.

Ο Έντι πήγε να βρει την Άννα στο δωμάτιο που μοιραζό- ταν με τη Λύντια. Είχε θέα στον δρόμο· εκείνος και η Άγκνες είχαν πάρει το δωμάτιο που έβλεπε στον φωταγωγό, οι ανθυ- γεινές αναθυμιάσεις του έζεχναν μούχλα και βρεγμένη στά- χτη. Η Άννα μελετούσε απορροφημένη τον κατάλογο των Pre- miums. Ο Έντι τα 'χανε με την εμμονή της μ' αυτό το μικρο- σκοπικό φυλλάδιο, γεμάτο υπερκοστολογημένα δώρα, όμως κάθισε δίπλα της στο στενό κρεβάτι και της έδωσε το κουπό- νι από το καινούριο πακέτο τσιγάρων. Εκείνη περιεργαζόταν ένα ένθετο τραπέζι του μπριτζ που θα «άντεχε στη συνεχή χρήση».

«Πώς σου φαίνεται;» τον ρώτησε.

«Εφτακόσια πενήντα κουπόνια; Θα πρέπει ν' αρχίσει το κά- πνισμα ακόμα και η Λύντια, αν θέλουμε να το πάρουμε».

Την έπιασαν τα γέλια. Της άρεσε πολύ όποτε συμπεριλάμ- βανε τη Λύντια στις κουβέντες του· ήξερε ότι θα έπρεπε να το

κάνει πιο συχνά, δεν του στοίχιζε τίποτε. Γύρισε σελίδα: ένα αντρικό ρολόι χειρός.

«Αυτό θα μπορούσα να σ' το πάρω, μπαμπά» είπε. «Μιας και κάνεις όλο τον κόπο».

Συγκινηθήθηκε.

«Έχω το δικό μου ρολόι τσέπης, το ξέχασες; Γιατί όχι κάτι για σένα, αφού είσαι εσύ που συλλέγεις;»

Φυλλομέτρησε τον κατάλογο αναζητώντας τα είδη για παιδιά.

«Μια κούκλα Μπέτσου Γουέτσου;» είπε εκείνη περιφρονητικά.

Πειραγμένος από το ύφος της γύρισε σε μία σελίδα με πούδρες και μεταξωτά καλσόν.

«Για τη μαμά;» τον ρώτησε.

«Για σένα. Τώρα που είσαι μεγάλη πια για κούκλες».

Εκείνη, προς ανακούφισή του, κάγχασε.

«Ποτέ δε θα θελήσω τέτοια πράγματα» είπε και γύρισε ξανά στα γυαλικά, μια τοστιέρα, μια ηλεκτρική λάμπα. «Ας διαλέξουμε κάτι που να μπορεί να χρησιμοποιεί όλη η οικογένεια» είπε διαχυτικά, λες και η μικρή τους οικογένεια ήταν σαν τους Φίνεϋ, που με τα οκτώ υγιή παιδιά τους έπιαναν δύο διαμερίσματα, μονοπωλώντας έτσι τη μία από τις τουαλέτες του τρίτου ορόφου.

«Καλά έκανες, αγαπούλα μου» της είπε απαλά. «Που δεν ανέφερες τον κύριο Στάυλς στο δείπνο. Μάλιστα, καλύτερα να μην πεις το όνομά του σε κανέναν».

«Πέρα από σένα;»

«Ούτε καν σ' εμένα. Και ούτε κι εγώ θα το πω. Μπορούμε να το σκεφτόμαστε αλλά να μην το λέμε. Κατάλαβες;»

Προετοιμάστηκε για να ακούσει την αναπόφευκτη κοτσάνα της.

Αλλά η Άννα έμοιαζε να ζωντανεύει μ' αυτό το κόλπο:

«Ναι!»

«Λοιπόν, για ποιον μιλούσαμε;»

Ακολούθησε παύση.

«Για τον κύριο Αποτέτοιο» είπε εκείνη τελικά.

«Μπράβο, κορίτσι μου».

«Που είναι παντρεμένος με την κυρία Απαυτήνα».

«Διάννα».

Η Άννα ένωθε πως είχε αρχίσει να ξεχνάει, καθησυχασμένη από την ικανοποίηση ότι μοιραζόταν ένα μυστικό με τον πατέρα της, ότι τον ευχαριστούσε με έναν μοναδικό τρόπο. Η μέρα που είχε περάσει με την Ταμπίθα και τον κύριο Στάυλς έγινε σαν ένα από εκείνα τα όνειρα που ξεφτίζει και λιώνει ακόμα κι αν προσπαθείς να ενώσεις τα κομμάτια του.

«Και ζούσαν στη χώρα Ποιος-ξέρει-πού».

Τη φαντάστηκε: ένα κάστρο δίπλα στη θάλασσα που χανόταν κάτω από μια ομίχλη λησμονιάς.

«Έτσι είναι» είπε ο πατέρας. «Έτσι είναι. Ωραία δεν ήταν;»